

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 331/2019
27.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћено фотографисање из члана 144. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 1486/18 од 26.03.2019. године, поднетом против правноснажне пресуде Вишег суда у Нишу Кж1 368/18 од 09.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 27.06.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 1486/18 од 26.03.2019. године, поднет против правноснажне пресуде Вишег суда у Нишу Кж1 368/18 од 09.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К 523/18 од 28.08.2018. године, према окривљеном АА је на основу члана 422. тачка 3. ЗКП, одбијена оптужба да је извршио кривично дело неовлашћено фотографисање из члана 144. став 1. КЗ и кривично дело неовлашћено прикупљање личних података из члана 146. став 2. у вези става 1. КЗ, те је одлучено да трошкови кривичног поступка падају на терет приватног тужиоца ББ, о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем. Приватни тужилац је упућен на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 368/18 од 09.11.2018. године, одбијена је као неоснована жалба пуномоћника приватног тужиоца ББ, а првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне пресуде Вишег суда у Нишу Кж1 368/18 од 09.11.2018. године, Републички јавни тужилац је поднео захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) у вези члана 265. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, наведену пресуду укине и предмет врати другостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца браниоцу окривљеног кога није обавестио о седници већа, као ни Републичког јавног тужиоца, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488.

став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета са пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца је неоснован.

Републички јавни тужилац у захтеву за заштиту законитости наводи да другостепени суд у образложењу пресуде није дао разлоге о одлучујућој чињеници тј. кривици приватног тужиоца у односу на наступање застарелости кривичног гоњења, због чега није могуће испитати законитост и правилност пресуде истичући да, иако примена члана 265. став 3. ЗКП, у ситуацији када је оптужба одбијена услед наступања застарелости кривичног гоњења, зависи искључиво од чињенице да ли је застарелост кривичног гоњења наступила услед кривице приватног тужиоца за одуговлачење поступка, Виши суд у Нишу није изнео разлоге због којих сматра да у случају када је оптужба одбијена због наступања застарелости кривичног гоњења (за разлику од првостепене пресуде када је оптужба одбијена због постојања околности које трајно искључују кривично гоњење, односно протеча рока за подношење приватне тужбе), трошкове кривичног поступка треба да накнади приватни тужилац односно није дао разлоге из којих произлази да се наступање застарелости може приписати у кривицу приватног тужиоца, чиме је учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) у вези члана 265. став 3. ЗКП.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Врховни касациони суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Из списка предмета произлази да је правноснажном пресудом Основног суда у Нишу К 523/18 од 28.08.2018. године, на основу члана 422. тачка 3) ЗКП, према окривљеном АА одбијена оптужба да је извршио кривично дело неовлашћено фотографисање из члана 144. став 1. КЗ и кривично дело неовлашћено прикупљање личних података из члана 146. став 2. у вези става 1. КЗ, те је одлучено да трошкови кривичног поступка падају на терет приватног тужиоца ББ. У образложењу цитиране пресуде наведено је да је првостепени суд нашао да је приватна кривична тужба поднета након истека рока од три месеца за њено подношење, што представља околност која трајно искључује кривично гоњење због чега је суд, на основу члана 422. тачка 3) ЗКП, према окривљеном одбио оптужбу. Надаље, Виши суд у Нишу је одлучујући о жалби пуномоћника приватног тужиоца изјављеној против првостепене пресуде због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, исту одбио као неосновану и првостепену пресуду потврдио, при чему је у образложењу пресуде навео да је у конкретном случају наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења и да стога није потребно разматрати наводе жалбе пуномоћника приватног тужиоца.

Одредбом члана 451. став 1. ЗКП, прописано је да другостепени суд испитује пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, док је ставом 2. истог члана одређено да ће другостепени суд поводом жалбе изјављене у корист окривљеног, испитати по службеној дужности одлуку о кривичној санкцији, ако је жалба изјављена због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања или због повреде кривичног закона и ако жалба не садржи елементе из члана 435. тачка 2) и 3) тог законика.

Имајући у виду да пуномоћник приватног тужиоца није изјавио жалбу против првостепене пресуде због одлуке о трошковима кривичног поступка, а да другостепени суд првостепену одлуку испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у жалби у смислу члана 451. став 1. ЗКП и није овлашћен да по службеној дужности испитује одлуку о трошковима кривичног поступка, то другостепени суд у конкретном случају није могао да испитује првостепену пресуду у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка па самим тим, а насупрот наводима захтева Републичког јавног тужиоца, није био дужан ни да изнесе разлоге због којих сматра да у случају када је оптужба одбијена због наступања застарелости кривичног гоњења, трошкове кривичног поступка треба да накнади приватни тужилац, односно разлоге из којих произлази да се наступање застарелости може приписати у кривицу приватног тужиоца.

Следствено изнетом, Врховни касациони суд налази да се захтевом за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца неосновано указује да је другостепена пресуда донета уз учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) у вези члана 265. став 3. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић